



# Trollfabriken

Åke Thorsén

Kriminalroman





# **TROLLEFABRIKEN**

Tidigare böcker:

*Drönaren*, 2018

*Simmare*, 2017

*En ond resa*, 2015

*Trollfabriken* © Åke Thorsén 2020

Första upplagan

*Originaltitel:* Trollfabriken

*Författare:* Åke Thorsén

*Omslagsbild:* Gisela Schliefer

*Grafisk form:* Gisela Schliefer

*Tryck:* Skilltryck AB, Skillingaryd

# TROLLEFABRIKEN

AV ÅKE THORSÉN



## KAPITEL 1

Det var typiskt februari, minus tretton grader och tidigt på måndagsmorgonen. Gatlamporna spred ännu sitt natriumgula ljus över vägen. Snön knarrade under skorna när den morgontrötte Anders Hunneberg huttrande gick mot sin bil. Han drog ned toppluvan över öronen och fick upp bildörren, startade motorn och lät den gå på tomgång, medan han muttrande skrapade bort den tjocka nattisen från vindrutan. Ännu hektisk en arbetsdag väntade på honom. Efter en slät kopp kaffe i matsalen och ombyte till tjänsteuniform satte han igång.

Den före polisområdeschefen Anders ”Bredflabb” Hunneberg i Täby hade fått en tillfällig tjänst hos gränspolisen i Arlanda med särskild uppgift att söka misstänkta kriminella som försökte ta sig in i landet. Han hade en aktuell lista på passagerare som väntades in och granskade minutiöst alla namn och jämförde dem med Europols lista på efterlysta. På detta vis hade han lyckats hindra ett antal oönskade individer att ta sig hit. Han hade snabbt gjort sig känd som den som stoppat flest oönskade gärningsmän. Alla resenärer vet att man måste visa giltiga pass för att komma ombord på planet på avreseorten, men vissa hade satt i system att kunna ta sig förbi passpolisen på Arlanda utan att behöva legitimera sig. Hos dessa fanns passen inte kvar av oförklarliga skäl. Hunneberg hade med sin effektivitet fått ett nytt öknamn och blev kallad för ”Muren”, vilket han var omåttligt stolt över. Bland kollegorna gick skämtet att USAs president Donald Trump minsann inte behövde bygga någon mur i miljardklassen mot Mexico, det skulle räcka med att anställa Anders ”Muren” Hunneberg där.

Vid gränspolisens lilla utrymme i ankomsthallen anslöt han sig till kollegorna och blev uppdaterad på ankommande plan. En snabb titt i listan och han beslöt att ställa sig en bit ut i gången för att bättre kunna granska de som anlant med första morgonflyget. De flesta lufsade halvsovande förbi honom och ut till väntade bilar, tåg eller bussar.

Så nappade det, som Hunneberg uttryckte saken. En passagerare försökte diskret glida genom i kön, höll upp någon slags rödaktig broschyr som, med dåliga ögon och okoncentration, möjligen skulle kunna föreställa ett pass. Det var en kortklippt blond och kraftigt byggd man i trettioårsåldern som gjorde sig mindre och obetydligare genom att krypa ihop lite, vrida



kroppen och ställa sig snett bakom framförvarande resenär. Han bar svarta långbyxor och en kortärmad svart skjorta, pryddigt försedd med en mörk slips med små vita prickar. Bland halvsovande gränspoliser och mängden av morgontrötta passagerare skulle han vara nästan osynlig. Hunneberg fällde abrupt ned högerarmen mitt mellan de två och föste med kraft smitaren åt sidan, ungefär som man gör när man sorterar ut en trasig glasflaska från ett transportband, tills kön med övriga passagerare hade klingat av. Först då han tog hand om mannen på sitt burdusa sätt.

Om inte burdus, så var hans osmidighet åtminstone välkänd hos Täbypolisen, där han tjänstgjort många år och kunnat träna upp sig. Han ansåg att han hade blivit orättvist förbigången i karriären, när självaste rikspolischefen hade föredragit kollegan, den där sävlige norrlänningen, kriminalkommissarie Nalle Björnsson. Visserligen hade denne lyckats gripa några ryska spioner och hindrat dem från att smugga ut flygvapnets senaste hemligheter. Men varifrån kom tipset? Vem var det som talade om för Björnsson var han skulle leta? Hunneberg bankade sig med högernäven på bröstet. Just det. Det var från honom tipset kom, men ändå fick han inget erkännande för det. Hunneberg kände sig stött och ville efter detta inte fortsätta hos Täbypolisen i en underordnad position till Björnsson och gick med på att flytta till gränspolisen. Väl där, vägrade han tillhöra den förslappade falang som förespråkade civil klädkod, utan föredrog att visa sin maktposition i traditionell välstruken mörkblå polisuniform.

Han inledde med att stirra mannen med den passliknande broschyren stint i ögonen. Han vek inte en tum med blicken. Hunnebergs väl tilltagna kroppshydda syntes ännu större än mannens, då han sträckte på sig och samtidigt lutade sig svagt bakåt. Sedan gjorde han en tydlig knyck på nacken. Alla som hade sett den gesten, upplevde den som ett kraftigt ordlöst hot. Det brukade räcka för att sätta sig i respekt.

– Hur gick det till när du gick ombord på planet, morrade han och stirrade på broschyrmannen. Hur gick det till när du passerade säkerhetskontrollen? Var förvarade du ditt pass då? fortsatte han utan att invänta svar. Och var är din flygbiljett? Snabba på, det är många som skall passera här, sa han och slog ut med armen för att visa på alla som skulle passera.

– Jag behövde inte visa något pass när jag gick ombord, och biljetten slängde jag i skräpkorgen ombord på planet. Så, var vänlig och flytta på dig nu, fräste mannen ilsket, sträckte på sig och försökte omilt knuffa undan Hunneberg.

– Du bryter på svenska, konstaterade Hunneberg. Hur kommer det sig? Mannens blick var mörk och stirrade lika stint och hotfullt tillbaka.

– Jag är svensk och på affärsresa. Viktiga personer väntar mig där ute, fortsatte mannen myndigt och nickade åt utgången till.

– Skitsnack. Du kan inte vara svensk.

Hunneberg stod fast som en klippa utan flytta sig en millimeter.

– Du vet väl att det alltid upprättas passagerarlistor inför varje flygavgång och dessa baseras på ditt passnummer. Så kläm fram med biljetten och passet nu.

Hunneberg stäckte ut handen mot den sturske mannen, som för att ta emot biljetten.

– Jag måste ha tappat dem när jag klev ombord för jag hade så mycket packning, försökte nu mannen och ryckte nonchalant på axlarna när han inte kunde pressa sig förbi, utan studsade mot Hunnebergs väl tilltagna kroppshyddor.

– Men, så gå undan med dig nu. Jag har inte tid med dig längre. Jag har bråttom. Fattar du inte?

De små musklerna vid tinningarna vibrerade synbart av irritation. Han försökte åter att ta sig förbi Hunneberg.

– Du hade alltså ett giltigt pass när du passerade säkerhetskontrollen och gick ombord på din flight? frågade Hunneberg utan att balansen rubbades.

– Självklart. Jag har både svenskt och thailändskt pass. De låg i innerfickan i kavajen. Men det var så varmt där nere så jag tog av mig den och måste ha glömt den där någonstans.

– Vet du var du kommer ifrån? högg Hunneberg till.

– Phuket, kom svaret reflexmässigt.

– Phuket? I Thailand? Du kommer alltså från Asien?

– Ja.

– Hur kommer det sig att du har lärt dig svenska?

– Jag har dubbelt medborgarskap men bor sedan länge i Phuket.

– Du bryter, är du ryss?

– Nej, det är jag inte, protesterade mannen irriterad över alla frågor. Han hade ju nyss svarat på det.

– Vad heter huvudstaden i Thailand? malde Hunneberg på.

– Bangkok, svarade den passlöse med förakt i sin röst.

Den fete passpolisen visste förmodligen inte mycket om geografi, tänkte han, eftersom han ställde en så enkel fråga.

– Och så kom du med planet därifrån som landade här för en halvtimme sedan?

– Ja, svarade han och sög stressat in luft. Gå undan med dig nu!

Han försökte ta ett steg framåt. Det här hade han uppenbarligen inte räknat med.

– Så du hade löst en flygbiljett och du visade passet vid säkerhetskontrollen i Phuket och sedan flög du hit till Arlanda och plötsligt har du inga papper alls längre, mer än en röd broschyr?

– Jag har ju alla mina papper i ordning, men de ligger i min kavaj. Det är bara att efterlysa kavajen och där finns alla uppgifter för att kunna skicka den till mig. Hur svårt kan det vara att fatta det?

– Jag misstror dig inte, svarade Hunneberg. Du ska veta att allt du säger, tror jag på till hundra procent. Men du kommer ju inte in i landet, om ingen här vet vem du är. Du måste kunna legitimera dig. Jag ska hjälpa dig, oroa dig inte.

Den irriterade arrogante mannen märkte att den väldige gränspolisen äntligen hade fattat galoppen och att de många och obegripliga frågorna snart var över. Sedan log Hunneberg brett mot honom och kom på, som av en händelse, att mannen framför honom kanske hade någon annan typ av legitimation; ett körkort, en bilreservation, en hotellbokning eller annat papper kanske inpackat bland sitt bagage med namnet angivet. Han lutade också huvudet på sned för att se mildare ut, vilket tvärt om gav intrycket att avsikten var att svälja denne hel och hållen. Mannen svor över den tröga gränspolisen. Han hade enkelt kunnat slå ner Hunneberg med våld, men hejdade sig. Problem är till för att lösa, tycktes han tänka, och han var tillfreds med att han varit förutseende nog för eventuella problem på vägen. Det här kommer trots allt att gå vägen.

– Under tiden du packar upp din kabinväska här på bänken och letar efter något i packningen som bär ditt namn, ska jag beställa fram passagerarlistan från ditt flyg, så kan vi pricka av den i lugn och ro. Du har kanske ditt andra pass där, sa Hunneberg och pekade med ett knubbigt finger på kabinväskan? Sedan är det väl klokt om du har tillräckligt med pengar med dig så du inte behöver tigga för din brödföda.

– Du behöver inte oroa dig, jag har resurser nog, fräste mannen och slängde upp väskan med sådan kraft så det small i bänken.

Hunneberg tittade som hastigast på armbandsklockan. Detta var det första tillfället han flyttade blicken från mannen. Det hade gått precis fem

minuter och det var just den tiden han hade som vana att hålla på med utfrågningen. När han sett tiden fokuserade han åter på mannen som han misstänkte var ryss.

Denne var nu dyngsur av svett och påtagligt irriterad, och förstått att utsikterna att komma förbi den store, ja rent av feta svenske gränspolisen hade krympt till ett minimum. Att fortsätta bluffa sig förbi Hunneberg, var inte att tänka på längre.

– Okey, sa Hunneberg torrt till slut. Här har jag nu fått passagerarlistan från Thai Air. Vad var det du sa att du hette? Eller har du glömt det också i kavajen?

– Nej, jag heter Sten Sjöbjörn. Direktör Sjöbjörn för dig, stönade mannen.

– Då ska jag säga dig, Sten Sjöbjörn, att eftersom direktören ännu befinner sig på internationellt område, har direktören faktiskt inte anlänt till Sverige än, och direktören har därför ett gyllene tillfälle att gå tillbaka till utrikesterrnalen och leta efter sin kavaj och sitt tappade pass. Direktören har också möjlighet att använda sin returbiljett och återvända till planet och leta efter sitt pass där. Det är ju samma flygplan som återvänder om en stund, så kavajen med passet ligger kanske kvar över en stolsrygg där direktören glömde den. Hur var det nu, nog har direktören väl några extra pass i kabinväskan? Hunneberg log förbindligt.

Sedan lutade han sig fram och glodde intensivt ner i väskan. Där låg en oanvänd flygbiljett. Och överst på kläderna låg en mycket synlig ihoprullad bunt med gröna dollarsedlar.

– Jag måste få komma in. Det är viktigt. Jag hinner inte återvända, förstår du. Jag är här på affärsresa. En förbokad taxi väntar på mig, påminde han igen och gaskade upp sig.

Mannen försökte med ett sista trick, som oftast hade en avgörande effekt om inget annat hjälpte. Det fungerade i de flesta andra länder – utom i Anders ”Muren” Hunnebergs Sverige. Halvhjärtat låtsades han dölja väskans innehåll för Hunnebergs nyfikna blickar, men vred samtidigt på den så att pengarna låg helt nära Hunneberg och nickade diskret.

– Ta dem, viskade han, så ingen annan skulle kunna höra och lutade sig fram mot Hunneberg.

– Stålarna är dina. Men snabba på nu för fan. Det är här äntligen din chans att få snabba cash. För det är väl det du har väntat på? Ta dem nu och släpp förbi mig. Han riste på kabinväskan för att Hunneberg skulle agera.

Hunneberg rörde inte en min och inte heller penningrullen utan tog istället fram mobilen och tryckte en sifferkombination och sen dröjde det inte länge förrän tullpersonal och en ytterst motvillig representant från Thai Air dök upp.

– Nu har jag ordnat det så du får professionell hjälp med att reda ut din situation, sa Hunneberg förnärmat över det plumpa mutförsöket och borstade samtidigt bort en osynlig brödsmula från den välpressade blå polisskjortan.

– Tullen kollar snabbt din väska och undersöker att du inte har packat ned något olagligt och personalen från Thai Air ser till att du kan använda din returbiljett. Adjö, Sten Sjöbjörn.

”Muren” Hunneberg vände ryggen mot den ursinnige mannen och återgick till sin tidigare uppgift. Han hade gjort det han ansåg att han var anställd för. Han hade fått tillfälle att utnyttja sin maktposition och på sitt grova sätt betett sig lagom ohyfsat. Även tullen noterade penningrullen och hittade dessutom flera svenska pass gömda bland kläderna samt en väl inslagen plastpåse i en sko med något som skulle analyseras och ge positivt utslag i en särskild maskin. Den ansvarige personalen från Thai Air röt åt passageraren på sitt eget språk som borde betyda något som att man fick inte vara hur dum som helst. Mannen greps och fördes bort under högljudda svordomar. Han skulle återföras till Thailand. Innan han försvann helt vände han sig om, såg länge på Hunneberg, satte därefter fingret mot pannan, som vore det en revolver och tryckte av.

I ankomsthallens bagageutlämning hade alla de andra Thailandresenärerna hunnit hämta sina väskor och skyndat vidare ut i vinterkylan. Sorlet från människor upphörde och det blev tyst, sånär som på bagagebandets svaga brummande.

Det skramlade till igen när gummidukarna åter öppnades och ett sista försenat kולי dunsade ut på bandet. En röd varningslampa lyste på väggen, och på ett par stora tv-skärmar ovanför, flimrade texten ”Sista väskan från Phuket, Last baggage from Phuket”. Det fanns ingen där som väntade, men kollit som åkte fram på bagagebandet var tungt och avlångt. Kollit var ingen vanlig resväska, utan en mansperson som låg på bandet och åkte runt i en lång bana med flera böjar och krokar innan det kom in på andra varvet. Mannen låg på magen med armarna slappt hängande ned. I kurvorna såg det tokigt ut när kroppen också böjde sig och följde med.

Vid andra varvet fastnade mannens arm någonstans i maskineriet och bandet gungade till och nödstoppade. Två män från transportavdelningen larmades av nödstoppssignalen och skyndade dit för att hitta orsaken och snabbt hinna starta det igen inför nästa ankommande flyg. De fann en atletiskt byggd yngre man, prydligt klädd i svarta byxor, svart skjorta och vitprickig slips, i kläm mellan bagagebandet och väggen. De rusade fram och drog loss honom och märkte först då att han inte längre var vid liv.

– Herre jävlar, han är död, utropade den ena mannen förskräckt och ryggade bakåt.

– Fy fan vad obehagligt, vad gör vi nu? sa den andre med darrande röst.

Utanför terminalbyggnaden stod en ensam taxi med motorn igång för att hålla värmen kvar och rutorna isfria. Avgaserna och kondensen bildade ett stort vitt moln runt bilen. Enligt dekalerna på dess sidor tillhörde den Taxi Norrtälje. Det var den enda bilen som fanns kvar i området för förbokade taxibilar. Den var smutsig, vilket möjligen kunde ursäktas av att väglaget var snöslaskigt av allt vägsalt och att den kört en lång sträcka från Norrtälje.

Över en timme hade förflutit sedan planet från Thailand anlände. Taxiföraren såg sig oroligt runt och sökte efter sin förbokade passagerare som tycktes dröja ovanligt länge. Efter ytterligare en halvtimme resultatlös väntan i kylan gav han upp, stampade av sig snön från skorna, hoppade in i bilen och skulle just till att åka därifrån, när dörrarna slängdes upp och två äldre män överraskande kastade sig in, pustande och frustande med varsina resväskor.

– Kör oss till Vaxholm, begärde de skrattande och spände på sig bältena.

– Men den här bilen är upptagen. Ni får välja någon av de andra bilarna, sa föraren avvisande och pekade.

– Den här taxin ser inte särskilt upptagen ut, eller gör den det? Och du står ju bara här och tar upp plats. Du kan vara glad att vi fann dig, för nu fick du en bra körning och vi slapp springa med tunga väskor och onda ryggar över hela terminalen och leta lediga taxibilar.

Taxiföraren såg både sur och överraskad ut. Sur, för att han hade fått vänta så länge på sin passagerare och glatt överraskad för att denne trots allt kom.

– Jag har faktiskt en förbokning på en person som ska heta Sten. Sten ... någonting. Han böjde sig mumlande ned och letade bland sina papper på passagerarsätet.

– Det är ju jag, skrattade marinofficeren Stene Vikberg. Jag heter Sten, för tusan hakor.

– Sjöbjörn, fortsatte taxikillen när han till sist fann bokningen. Han tittade frågande mot honom. Är du Sjöbjörn?

– Du kan lita på att jag är en sjöbjörn, sa Stene Vikberg och skrattade gott åt taxikillens humor. Hur fan visste du det? Syns det utanpå, eller?

– Varför dröjde så länge innan ni kom? frågade han sedan.

– Vi tog varsin svensk öl först, svarade Stene Vikberg muntert. Men kör nu så vi inte fryser fast här.

– Och du är Sten Sjöbjörn? frågade taxikillen en gång till.

– Ja, men snälla chauffören, bröt kapten Fille Gran in. Sten har hetat Sten så länge jag minns och vi är båda gamla sjöbjörnar. Vad är problemet?

– Aha, ni är bröder, sa föraren och sken upp. Det förklarar saken. Han hade trots den långa väntetiden haft tur som fick tag på Sten Sjöbjörn och hans bror. Han lade i växeln, fällde ut pilen och körde iväg. De ståldubbade vinterdäcken sjöng vasst mot den kalla asfalten. Vindrutetorkarna viftade bort en lätt yrsnö.

Taxi Norrtälje med sina två passagerare åkte ut på E4an och vidare mot Vaxholm och Fille Grans bostad. Väl framme hoppade föraren snabbt ur och ställde sig framför de båda marinofficerarna och tittade förebrående på dem och höll fram ena armen.

– Då är det bara kvar det här med passen, morrade han och såg uppfördrande ut.

– Vad ska du med våra pass till? frågade Stene Vikberg när han hämtat sig från överraskningen.

– Ge hit passen till mig genast, fortsatte han dovt.

För att förstärka kravet stoppade taxiföraren handen i jackfickan och drog fram en hotfull svart pistol och höll den stadigt riktad mot männen, som överraskade släppte ned resväskorna på marken framför sig. De såg helt förbluffade ut och tittade med förvånade blickar, först på varandra och sedan på den plötsliga attitydförändring taxiföraren uppvisade.

– Det är våra pass och ingen annans, kompletterade kapten Filip Gran.

De glodde surt på den pistolförsedda mannen men gjorde ingen antydning av att varken ta fram eller ge ifrån sig sina pass.

– Ni ska inte försöka blåsa mig. För fan, ge mig passen bara. Ni måste följa avtalet, fattar ni väl, upprepade mannen med pistolen viftande i luften.

Det är vinter, kallt och snön vräker ned. En ovanligt fräck flygpassagerare utan pass avvisas bryskt på Arlanda, men kommer ändå in landet - men som död på bagagebandet. Detta tätt följt av mordet på en taxiförare. Två andra resenärer från Ryssland försöker senare ta sig in i landet med Vikbergs och Grans stulna pass. Allt ingår i uppbyggnaden av en trollfabrik, med mål att sabotera våra samhällsnyttiga nätverk. Kriminalpoliserna Nalle Björnsson och hans unga kollega Vivian Mogren får uppdraget att utreda morden men de får också uppleva det obehagliga att bli utsatta för cyberterrorism. De ärrade kustjägarna Stene Vikberg och Fille Gran, hamnar av en slump mitt i elden och råkar till att börja med mycket illa ut. En sådan uppvaktning fordrar ett tydligt svar. Psalmen trehundra-trettioett får betydelse i jakten på mördarna.

*Trollfabriken*, är den fjärde boken i serien om kriminalpoliserna Nalle Björnsson och Vivian Mogren samt deras impulsiva marina civila rivaler; skåningen Stene Vikberg och kapten Fille Gran. Tidigare finns utgivna: *En Ond Resa*, *Simmaren* och *Drönaren*.



ÅKE THORSÉN, f. 1947, i Kristianstad, uppväxt i Umeå och sedan trettioett år bosatt i Åkersberga. Han är förutom författare också byggnadsingenjör och utbildare i cement & betong. Han debuterade som författare 2016 med kriminalromanen *En ond resa*. Den följdes 2017 av *Simmaren*, och 2019 av *Drönaren*. Den senaste *Trollfabriken* är skriven som en spänningsroman med både värme som humor och avslutningen i kyla, snö och på is är ruskigt spännande. Bokens tempo byggs upp av rappa dialoger och en mystisk intrig. Polisen får som vanligt kämpa i uppförsbacke innan den skyldige kan ringas in.

